

Şiddetin Gizliliği

Henüz 'Mi Minör' adlı oyunumun yazılmadığı, Galler'e gelmeye mecbur kalmadığımız, Yeni Türkiye'nin yeniliklerinin bu kadar ortaya çıkmadığı, sadece Türkiye'de değil dünyadaki liberallerin de Akp'ye destek verdiği ve benim yanıldığımın söylendiği zamanlarda 'Oyunu Bozuyorum' adlı bir oyun yazmışım.

Oyunu Bozuyorum'un galası Zürih'te yapılmış, daha sonra Amsterdam, Rotterdam, İstanbul ve Ankara'da da oynanmıştı. Oyunla ilgili her yerde aldığımız tek tepki hangi ülkede, hangi şehirde olursa olsun hep aynı olmuştu. "Burada anlatılanlar bizim değil doğunun sorunu". Oyundaki hikayeleri ben yazmışım. Hepsinin gerçek olduğunu biliyordum. Mağdurlarla birebir konuşmuşum, ama bu her şeyin yaşandığı ve herkesten uzak olan 'doğu'nun neresi olduğunu bilemediğim için insanlar, 'bu doğunun sorunu' dedikçe, ben de o doğuyu araştırıp durdum. Sonunda bir baktım batıya gelmişim...

Sanki doğuda yaşayan kadınlar ve erkeklerle, batıda yaşayan kadınlar ve erkekler arasında bir fark vardı...

Sanki birisi yüzünüze tokat atarsa, o doğuda farklı batıda ise daha farklı acıyordu...

Sanki doğuda namus cinayeti adına kadınların ölmesi kitlesel, ama batıda aşk cinayeti, kıskançlık adına ölen kadınların ölmesi bireysel mi oluyordu?...

Sanki doğuda çocuk yaşta evlenenlerin hayatı cehenneme dönüyor, ama batıda çocuk yaşta hamile kalanlara ergen deyince hayatları cehenneme dönmüyor muydu?

Oryantalizmden ısrarla vazgeçmeyen batının, bizim varlığımızı ötekileştirerek kendi kendini kandırdığının nasıl farkına varamadığını bugün bile anlayamıyorum. Doğuya ait namus cinayetleri ile ilgili onlarca kampanya yapılırken, aşk veya kıskançlık adına batılı kadınların yok edilmesi ise normalleşebiliyordu mesela...

Özellikle kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz kültür ve sanat yapıtlarına yansıdığına neden sanatsal kaygıları ve estetik yapılanma çok fazla önemseniyor da, yaşananların kadın bedeninde meydana getirdiği tahribat ve bu tahribatın onun çocuklarına yansıtacak genetik mirası konu bile edilmiyor mesela?...

Yaşım gereği, 1970'lerde her şeyi çözmüş olan Batı'yı yaşayamadığım için bitmeyen reddedişlerim... Sorularım... Sorunlarım...

Kültürler, yemekler, diller, giysiler, etnik yapılar ne kadar farklı olursa olsun, doğuda da olsak, batıda da; hepimize binlerce yıldır erkek egemenliğinin dayattığı yaşam biçimlerinde aynı korkularla yönetildiğimizi biliyorum.

Reddedişlerim... Sorularım... Sorunlarım...

Her ne kadar batılılar hallerinden memnun bizleri izliyor olsalar da,
Her ne kadar doğuluların bir kısmı batılılara özeniyor olsalar da,
Her ne kadar bir kısmımız ötekileştirilmeyi kabul ediyor olsa da...
Ne yazık ki, batı da erkek egemen kültürün var ettiği kavramlar çerçevesinde yarattığı sanal dünyasında yaşıyor. Bu dünyanın görece daha rahat olması, mağdurlar açısından hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Tıpkı Türkiye gibi, tıpkı Fransa gibi, tıpkı Yemen gibi, tıpkı Amerika gibi İngiltere’de de kadınlar, çocuklar, hatta erkekler bile mağdur oluyor. Taciz, tecavüz ve ensest tüm acımasızlığıyla varlığını sürdürmeye devam ediyor. Ve bu acılar ısrarla göz ardı edilmeye çalışılıyor. Göz ardı edilme yöntemlerinin zerafeti ya da kabalığı, göz ardı etme derecelerinin azlığı ya da çokluğu ise sonucu değiştirmiyor...

Ne yazık ki çocuklar anne babaların değil, korkuların çocukları olurken, dünyanın her yerinde şiddet şiddeti besliyor...

Şiddetin şiddeti...

Ne yazık ki dünyanın her yerinde acılarıyla yüzleşebilenler mağdurları, acılarından kaçanlar ise işkencecileri anlıyor...

Şiddetin gizliliği... Şiddetin sessizliği...

Ne yazık ki kadınlar doğuda da batıda aynı tip sorunlarla, çıkmazlarla boğuşuyor. Acı olan şu ki, batı’da en azından yaşanan acıları ve acımasızlıkları ortaya koyduğunuzda kimse size aile yapısını bozmakla suçlamıyor.

Suçlamalar bitmiyor, acımasızlık büyüyor...

Ve ne yazık ki günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları izlerken acılar acılara ekleniyor.